

Arrestnummer C/ 235 / 2021
Repertoriumnummer 2021 / 634
Datum van uitspraak 17 februari 2021
Rolnummer 2019/CO/965
Notitienummer parket-generaal

Mededeelbaar aan de ontvanger

Wettersake

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

C4 kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001972848-0001-0015-01-01-1

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

SM

rijksregisternummer
geboren te op
wonende te
van Belgische nationaliteit

beklaagde

in persoon aanwezig en bijgestaan door mr. , advocaat bij de balie

1. Ten laste gelegde feiten

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, sedert 01.03.2018 bij inbreuk op artikel 6.2.1.1° van voormeld decreet, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken).

Te tussen 1 januari 2009 en 31 augustus 2015, meermaals, op niet nader bepaalde data

het oprichten van een stal op het perceel gelegen te

B

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, sedert 01.03.2018 bij inbreuk op artikel 6.2.1.1° van voormeld decreet, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.2° (een ontbossing zoals vermeld in art. 4.15° van het bosdecreet van 13 juni 1990 van een met bomen begroeide oppervlakte bedoeld in artikel 3 §§ 1-2 van dat decreet).

Te tussen 1 januari 2009 en 31 augustus 2015, meermaals, op niet nader bepaalde data

het ontbossen achter de woning op het perceel gelegen te

C

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, sedert 01.03.2018 bij inbreuk op artikel 6.2.1.1° van voormeld decreet, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° (het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, hetzij door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt).

Te tussen 1 januari 2009 en 31 augustus 2015, meermaals, op niet nader bepaalde data

het afgraven van een landduin op het perceel gelegen te

D

Opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, handelingen te hebben gesteld waardoor een met bomen begroeide oppervlakte als vermeld in artikel 3, §1 en §2, van het Bosdecreet van 13 juni 1990, geheel of gedeeltelijk is verdwenen en er aan de grond een andere bestemming of gebruik werd gegeven, strafbaar gesteld door artikel 16.6.3quinquies eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Te tussen 1 januari 2009 en 31 augustus 2015, meermaals, op niet nader bepaalde data

het ontbossen achter de woning op het perceel gelegen te

Overgeschreven te Kantoor Rechtszekerheid op 18 september 2018

Ref.:

Ontvangen: 230,00 euro

Attaché: i.o. (get.)

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 1 oktober 2019 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, 13D kamer, werd als volgt beslist:

...

OP STRAFGEBIED

Verklaart beklaagde plichtig aan de ten laste gelegde feiten zoals in de dagvaarding omschreven.

Veroordeelt beklaagde voor deze feiten tot een geldboete van 1.000 euro, door verhoging met 50 opdecimen (vermenigvuldiging met 6), gebracht wordt op 6.000,00 euro.

Zegt dat de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal mogen vervangen worden bij gebrek aan betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek bepaald wordt op 90 dagen.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis lastens deze veroordeelde wordt uitgesteld gedurende 2 jaren voor de helft van de geldboete, namelijk voor 500,00 euro, gebracht op 3.000,00 euro door verhoging met 50 opdecimen, subsidiair een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25,00 euro te verhogen met 70 opdecimen en also gebracht op 200,00 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 K.B. van 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 54,76 euro.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage ten bate van het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand een bedrag te betalen van 20,00 euro.

Veroordeelt beklaagde tot de kosten van de publieke vordering, tot op heden begroot op de som van 297,96 euro.

Inzake de herstellvordering:

Stelt vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis van 1 oktober 2019 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 22 oktober 2019 door de beklaagde tegen alle beschikkingen,
- op 23 oktober 2019 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen alle beschikkingen op strafgebied.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 22 oktober 2019 door de beklaagde ,
- op 23 oktober 2019 door het OPENBAAR MINISTERIE.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 13 januari 2021.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de Voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de beklaagde in haar middelen van verdediging, ontwikkeld door haarzelf en door haar raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusie en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep, zowel van de beklaagde als van het Openbaar Ministerie, werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.
2. Het verzoekschrift van de beklaagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot de schuld en de strafmaat zijn nauwkeurig.
3. Het verzoekschrift van het Openbaar Ministerie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grief met betrekking tot de strafmaat is nauwkeurig.
4. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklaagde en van het Openbaar Ministerie regelmatig naar vorm en termijn en ontvankelijk.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich daarom uit tot de beoordeling van de beschikkingen op strafrechtelijk gebied van het bestreden vonnis die betrekking hebben op de schuld en de strafmaat.

5. Motivering ten gronde

5.1. Op strafrechtelijk gebied

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de haar ten laste gelegde feiten A, B, C en D bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd en overgenomen en aangevuld als volgt gelet op de neerlegde beroepsbesluiten.

2. Zoals beklaagde terecht in besluiten stelt zijn stedenbouwmisdrijven opzettelijke misdrijven waarbij een algemeen opzet volstaat. Er is sprake van opzet wanneer de beklaagde “wetens en willens” handelde. Dit betekent dat de dader bewust en zonder dwang handelde en vereist niet dat de dader te kwader trouw of bedrieglijk handelde (vergelijk met o.a. Cass. 2 februari 2016, AR.P.14.0992.N).

Beklaagde beweert nu dat zij te goeder trouw handelde verwijzend naar een verklaring van een niet nader genoemde buur die haar zou hebben gezegd dat deze landduin begroeid met bomen de facto een zandhoop was die vroeger door een grondwerker was gestort en derhalve zonder vergunning mocht worden afgegraven.

Goede trouw op zichzelf is geen schulduitsluitingsgrond maar kan wel een gevolg zijn van een onoverwinnelijke dwaling of onwetendheid. In dat geval en wanneer de voorwaarden daartoe zijn vervuld, zal de dwaling of onwetendheid waarvan de goede trouw het gevolg is, als schulduitsluitingsgrond gelden.

Beklaagde toont echter niet aan dat er sprake is van rechtsdwaling die voor haar onoverwinnelijk was.

Dat beklagde meende dat zij voor het afgraven van deze zandduin geen omgevingsvergunning diende aan te vragen gelet op de verklaring van een buur, kan niet worden begrepen als een verweer dat gebaseerd is op rechtsdwaling die voor haar onoverwinnelijk was.

Beklaagde diende zelf de nodige informatie in te winnen over de vergunningsplicht bij gespecialiseerde stedenbouwkundige diensten hetgeen zij naliet te doen. Het is achteraf nadat reeds de ontbossing van de landduin en een gedeelte van deze landduin was afgegraven en na de eerste vaststellingen door de milieuambtenaar van de gemeente van 30 mei 2013, dat beklagde in overleg was getreden met de bevoegde diensten teneinde een einde te maken aan deze wederrechtelijke toestand.

Niettegenstaande zette beklagde de werkzaamheden verder half augustus 2015 zoals blijkt uit haar eigen verklaring zonder te beschikken over de nodige vergunningen waarop de stad op 31 augustus 2015 een stakingsbevel uitvaardigde (stuk 55 strafdossier).

Beklaagde had alvorens zij de ontbossing en de afgraving van de landduin aanvatte, informatie ingewonnen bij het Agentschap Natuur en Bos (afgekort ANB) één jaar voor de eerste vaststellingen van de milieuambtenaar op 30 mei 2013. De boswachter had beklagde erop gewezen dat de bomen op de landduin niet mochten gerooid worden zonder toelating (stuk 17 en stuk 74 van het strafdossier). Niettegenstaande voerde beklagde werkzaamheden uit zonder te beschikken over de nodige vergunningen. Beklaagde kan zich dan ook niet beroepen op onwetendheid over haar wettelijke verplichtingen.

3. Het feit sub A heeft betrekking op het oprichten van een stal van 8,50m x 7m gelegen in agrarisch gebied volgens het gewestplan goedgekeurd bij KB van 3 april 1979. Deze paardenstal is gelegen naast de landduin.

Art. 2.1.11 van het Vrijstellingsbesluit van 16 juli 2010 bepaalt dat een omgevingsvergunning niet nodig is voor het plaatsen van het hoofdgebouw vrijstaande niet voor verblijf bestemde bijgebouwen, met inbegrip van carports, in de zijtuin tot op 3m van de perceelgrenzen of in de achtertuin tot op 1m van de perceelgrenzen. De totale oppervlakte blijft beperkt tot maximaal 40m² per goed, met inbegrip van alle bestaande vrijstaande bijgebouwen.

Gelet op de ligging van deze paardenstal zoals die blijkt uit het proces-verbaal van 24 augustus 2015 (stuk 83) met foto's (stuk 79) als gelet op de totale oppervlakte van deze stal beroept beklagde zich ten onrechte op deze bepaling van het Vrijstellingsbesluit. Het gegeven dat achteraf een omgevingsvergunning op 7 maart 2019 (stuk 64 tot 71) werd verleend voor deze paardenstal, heft de strafbaarheid van de feiten niet op in de voorziene tijdsperiode.

4. De feiten sub B en D hebben betrekking op het ontbossen van de landduin zonder vergunning hetgeen een inbreuk uitmaakt op art. 4.2.1.2° VCRO en een inbreuk op art. 3 §1 en §2 van het Bosdecreet van 13 juni 1990.

a. Met betrekking tot het feit sub D beweert beklagde dat er geen sprake is van een wijziging van bestemming zoals strafbaar gesteld in art. 16.6.3*quinquies* DABM verwijzende naar de bepalingen van art. 35*bis* Veldwetboek waarbij de overschakeling van bosgebied naar agrarisch gebied is toegestaan.

Dat art. 35*bis* Veldwetboek van toepassing kan worden geacht op huidig perceel, belet evenwel niet dat de wettelijke bepalingen van het Bosdecreet moeten worden nageleefd bij verwijdering van de bomen.

b. Zoals blijkt uit het proces-verbaal van 18 juni 2013 van de milieuambtenaar met foto's voor de aanvang van de werken (stuk 3 en 4) en uit het proces-verbaal van 3 augustus 2013 van ANB met foto's (stuk 25-26) blijkt dat 2/3 van het kwestieuze perceel bebost was (luchtfoto van Google Maps). Er is dus wel degelijk sprake van een bos.

De bewering van beklagde dat zij zich niet bewust zou zijn geweest dat zij een vergunning diende aan te vragen voor het kappen van deze bomen op de landduin, verwijst het hof naar haar motivering hierboven onder punt 2. Beklagde was wel degelijk op de hoogte dat hiervoor een vergunning noodzakelijk was hetgeen de boswachter immers aan beklagde had meegedeeld voor de werken werden opgestart.

5. Het feit C heeft betrekking op het wijzigen van het reliëf. Het betreffende perceel is volgens het gewestplan deels gelegen in bosgebied, zijnde een kwetsbaar gebied en deels in agrarisch gebied, zijnde een niet kwetsbaar gebied. Het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem zonder vergunning is nog steeds strafbaar, ook in een niet kwetsbaar gebied.

Volgens art. 4.2.1.4° VCRO mag niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen, waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt.

De wetgever heeft niet gekozen voor een louter kwantitatieve benadering van de omschrijving *“aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem”*, maar wel voor een benadering die zowel rekening houdt met de invloed van de wijziging op de aard en de functie van het terrein, als met de hoegrootheid van de niveauwijziging.

De term *“aanmerkelijk”* duidt erop dat de wetgever beoogde om de aanzienlijke en belangrijke wijzigingen van het reliëf strafbaar te stellen, doch niet – in acht genomen de ligging, de functie en de omvang van het perceel – marginale wijzigingen van het reliëf.

Uit de inhoud van het strafdossier, in het bijzonder de vaststellingen door de milieuambtenaar op 12 juni 2013, blijkt dat de landduin deels werd afgegraven over een lengte van 50m en dat er een hoogte verschil is van 1m tussen de verkaveling en de gewezen landduin. Het totaal hoogteverschil tussen de afgegraven top van de landduin en het huidig maaiveld is meer dan 2m. Het hof verwijst naar de foto's gevoegd aan dit proces-verbaal die zeer duidelijk zijn (stuk 14 strafdossier).

Op 24 augustus 2015 stelde de stedenbouwkundige ambtenaar van de Stad [redacted] vast dat de landduin verder werd afgegraven en dat inmiddels deze landduin nagenoeg volledig weg was. Op 31 augustus 2015 werd het stakingsbevel uitgevaardigd dat werd goedgekeurd door het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad [redacted] van 10 september 2015.

Op basis van bovenvermelde elementen stelt het hof vast dat er sprake is van een aanmerkelijke wijziging van het bodemreliëf in de zin van art. 4.2.1.4° VCRO. Deze reliefwijziging was zeer storend voor de omgeving zoals blijkt uit de foto's.

6. De eerste rechter heeft terecht vastgesteld dat de feiten voorzien onder de tenlasteleggingen A, B, C en D de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken, nl. de zwaarste.

Er is – rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de zaak – geen sprake van overschrijding van de redelijke termijn.

Bij de beoordeling van de redelijke termijn moet rekening gehouden worden met de weerhouden incriminatieperiode die loopt tussen 1 januari 2009 en 31 augustus 2015 en met de vaststelling dat beklaagde na de eerste vaststellingen op 18 mei 2013 niets ondernam. Integendeel in augustus 2015 stelde de stedenbouwkundige ambtenaar andermaal vast dat beklaagde de resterende landduin verder aan het afgraven was zonder te beschikken over de nodige vergunningen. Het was beklaagde die de nodige stappen diende te ondernemen om de toestand eventueel te regulariseren. Op 1 februari 2017 bleek dat beklaagde nog steeds geen regularisatievergunning had aangevraagd (stuk 119 strafdossier).

Bij bevel tot dagvaarding van 5 september 2018 werd beklaagde gedagvaard voor de zitting van 2 oktober 2018. Op die zitting verzocht beklaagde de zaak uit te stellen omdat ze een regularisatievergunning zou indienen. De zaak werd uitgesteld naar de zitting van 5 maart 2019 waarop beklaagde niet meer verscheen. Op 30 april 2019 werd er een vonnis bij verstek gewezen waarbij een heropening der debatten werd bevolen voor de zitting van 3 september 2019 teneinde de inmiddels tussengekomen regularisatievergunning te voegen. Op de zitting van 3 september 2019 verscheen beklaagde. Er werd vonnis uitgesproken op 1 oktober 2019 waartegen beklaagde en het Openbaar Ministerie hoger beroep instelden.

Bij bevel tot dagstelling van 20 november 2019 werd de zaak gesteld voor de zitting van 25 maart 2020 voor het hof. Ingevolge de dwingende richtlijnen van het College van hoven en rechtbanken van 16 maart 2020 teneinde de verspreiding van het coronavirus te vertragen, werd de zaak onbepaald uitgesteld.

Bij bevel tot dagstelling van 6 mei 2020 werd de zaak opnieuw ingeleid op 11 juni 2020 voor het hof. Beklaagde verscheen niet op de zitting van 11 juni 2020 waarbij de zaak werd uitgesteld naar de zitting van 24 juni 2020. Op de zitting van 24 juni 2020 verscheen beklaagde en op haar verzoek werd de zaak uitgesteld naar de zitting van 13 januari 2021 teneinde conclusies op te stellen. Op de zitting van 13 januari 2021 werd de zaak behandeld en voor arrest gesteld op 17 februari 2021.

Het hof stelt weliswaar vast dat er wat tijd is verlopen tussen de laatste vaststellingen en de uiteindelijke dagvaarding van de zaak voor de correctionele rechtbank maar dit was te wijten aan de houding van beklaagde zelf aan wie de mogelijkheid werd gegeven de toestand te regulariseren. Beklaagde bleef in gebreke dit te doen en deed pas een aanvraag tot regularisatie nadat ze werd gedagvaard.

Het hof is van oordeel dat er geen abnormale vertragingen zijn opgetreden bij de behandeling van de zaak zowel in eerste aanleg als in hoger beroep. De strafvordering heeft dan ook zijn normale procesgang gekend zodat er geen sprake is van overschrijding van de redelijke termijn.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoonlijke en sociale toestand van beklaagde voor zover deze uit het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting is gebleken;
- haar gunstig strafrechtelijk verleden;
- de omstandigheden en ernst van de feiten die getuigen van een eigengereid optreden van beklaagde en van een gebrek aan respect voor de ruimtelijke ordening en het milieu;
- het verstrijken van de tijd sedert de feiten zonder dat er sprake is van het overschrijden van de redelijke termijn;
- het gegeven dat inmiddels de toestand werd geregulariseerd.

Aan de beklaagde die ertoe in de wettelijke voorwaarden verkeert en die erom verzocht heeft, wordt de gunst van de opschorting toegestaan voor een periode van 3 jaar vanaf heden.

Deze gunstmaatregel wordt in deze zaak ten aanzien van de beklaagde afdoende geacht om haar in de toekomst te wijzen op haar maatschappelijke verplichtingen en moet haar er tevens van weerhouden in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen.

Nochtans moet beklaagde beseffen dat wanneer zij tijdens de proefperiode opnieuw dergelijke feiten of andere ernstige feiten zou plegen deze gunstmaatregel kan worden ingetrokken.

De bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders moet worden opgelegd bij iedere veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdstraf. Wanneer het hof evenwel oordeelt dat aan beklaagde de gunst van opschorting wordt verleend, kan beklaagde niet worden veroordeeld tot betaling van deze bijdrage.

Terecht werd beklaagde door de eerste rechter veroordeeld tot betaling van

- een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand van 20,00 euro;

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken, thans weliswaar begroot op 50,45 euro. Het bestreden vonnis wordt in die zin gewijzigd.

5.2. De herstellvordering

De eerste rechter verklaarde de herstellvordering zonder voorwerp gezien de tussengekomen regularisatievergunning met voorwaarden. Ter zitting verzocht het Openbaar Ministerie de herstellvordering eveneens zonder voorwerp te verklaren.

6. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 152, 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 209bis, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 65 en 66 van het Strafwetboek
- 4.2.1.1°.a), 4.2.1.2°, 4.2.1.4°, 6.1.1.1° en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- 296 en 397 van het decreet van 25 april 2014
- 4.2.1.1°.a), 4.2.1.2°, 4.2.1.4°, 6.2.1.lid 1.1° en 6.3.1 §6 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- 3 §1 en §2 en 4.15° van het bosdecreet van 13 juni 1990
- 16.6.3quinquies eerste lid van het decreet van 5 april 1995
- 1, 3 en 6 van de wet van 29 juni 1964
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 2 van het KB van 28 augustus 2020
- 4 van de wet van 17 april 1878

7. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen van beklaagde en van het Openbaar Ministerie ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis wat betreft de schuldigverklaring aan de feiten A, B, C en D;

Wijzigt het bestreden vonnis wat betreft de strafmaat;

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden;

Legt de veroordeelde een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op van 50,45 euro;

Veroordeelt beklaagde tevens tot betaling van een bijdrage van 20,00 euro aan het Fonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

De herstellvordering

Stelt vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is;

De kosten

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie en de kosten van de nieuwe dagvaarding omwille van Covid19 ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagde tot de overige kosten van de strafvordering en de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij en in totaal begroot op 392,68 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, C4 kamer, samengesteld uit:

Kamervoorzitter

Raadsheer

Raadsheer

en in openbare terechtzitting van **17 februari 2021**

uitgesproken door _____, Kamervoorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

met bijstand van griffier _____

